

Arrest

nr. 227 489 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 13/03/2019 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 4 jaar voor de helft. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 15/04/2017.

Artikel 74/13

Ingevolge zijn vrijheidsberoving werd betrokkene bovendien in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een vriendin. Het begrip 'familie- of gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art. 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 26/01/2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene termijn heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15/04/2017, 01/12/2017, 21/01/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 15/04/2017.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten, waarvoor hij op 13/03/2019 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 4 jaar voor de helft. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 3 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten(1):
(...)*

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 03/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van echt jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

Ingevolge zijn vrijheidsberoving werd betrokkene bovendien in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie/ met andere woorden, de betrokkene heeft er ook voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een vriendin. Het begrip “familie-of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij dit heeft gedaan.

De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art. 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij op 13/03/2019 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 4 jaar voor de helft. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het recht op een rechtvaardige administratieve procedure, de rechten van verdediging, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het principe "*audi alteram partem*", het recht om gehoord te worden (naar nationaal en Europees recht) en de zorgvuldigheidsplicht.

Na het citeren van enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en een theoretische toelichting betreffende de door haar geschonden geachte beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“• Branches du moyen

Première branche

En ce que

La partie défenderesse n'a pas mis la partie requérante en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel :

Le requérant n'a pas été entendu, ni ne s'est vu remettre le formulaire dont question dans la motivation des décisions ;

Il n'a nullement été invité à faire valoir ses observations à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire sans délai et d'une interdiction d'entrée ;

Le requérant n'a pas été assisté d'un interprète alors qu'il ne maîtrise aucune des langues nationales ;

Le requérant n'a pas été dûment informé des informations et documents dont il pouvait se prévaloir ;

Le requérant n'a pas été dûment informé de ses droits dans le cadre du processus décisionnel ;

Le requérant n'a pas été informé de son droit d'être assisté d'un conseil, et n'a pas été mis en mesure d'être assisté par un conseil pouvant l'informer et veiller au respect de ses droits ;

Le requérant n'a pas eu accès à son dossier administratif ;

Le requérant n'a pas été informé des dispositions légales qui pouvaient lui être appliquées ;

- Le requérant n'a pas été dûment informé des éléments qui lui étaient reprochés ;

Le requérant n'a pas bénéficié d'un délai suffisant pour faire valoir ses observations ;

Or, si tel avait été le cas, le requérant aurait fait valoir d'autres éléments, lesquels auraient influé sur les décisions que la partie défenderesse se proposait de prendre.

Particulièrement, ces éléments auraient influé sur la prise d'un ordre de quitter le territoire, le fait qu'aucun délai ne soit laissé pour quitter le territoire, et sur la prise d'une interdiction d'entrée, ou à tout le moins sa durée.

Il s'agit particulièrement des éléments suivants, qui touchent à des éléments que l'administration se doit de prendre en compte, et qui rencontrent en outre des éléments essentiels de la motivation des décisions :

Le fait qu'il entretient une relation affective avec une ressortissante belge, Madame K. (...), et qu'ils ont entamé les démarches pour se marier, et entendent les poursuivre ;

Le fait qu'il entend régulariser sa situation de séjour en Belgique, et non se maintenir dans l'illégalité ;

Le fait qu'une seule condamnation, a fortiori telle que brièvement résumée dans la motivation, ne suffit pas à démontrer un « risque » pour l'ordre public suffisant pour fonder un ordre de quitter le territoire sans délai et une interdiction d'entrée de 8 ans (cf CJUE Ziebell (C-371 /08), Z Zb (C-554/13) ;

- Le fait que les faits pour lesquels il a été condamné s'inscrivaient dans un contexte très particulier (alcool, échanges de coups, ...), et qu'il a pris les dispositions qui s'imposent pour que cela ne se reproduise plus ;

Le fait qu'il peut présenter des garanties quant à l'absence de menace pour l'ordre public, tel le dépôt d'une caution, ou d'autres conditions telles celles mises par les juridictions d'instruction ;

- Le fait qu'une interdiction d'entrée de 8 ans est disproportionnée longue vu ses attaches en Belgique ;

- Le fait qu'il souhaitait être assisté d'un conseil et d'un interprète dans le cadre du processus décisionnel pour faire valoir dûment ses droits : cela lui aurait notamment permis de faire valoir les éléments précités, de solliciter davantage d'informations quant aux mesures envisagées, de les faire valoir en temps opportun, et donc de mieux se défendre ;

Le fait qu'il aurait dû être mis en mesure de prendre connaissance de la teneur des éléments retenus à sa charge préalablement à la formulation de ses observations, afin qu'il puisse dûment s'en défendre ;

yb ses

Alors que

Le droit à une procédure administrative équitable en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu gé le principe « audi alteram partem », imposaient à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », le requérant à faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se proposait de prendre.

Le Conseil d'Etat souligne l'importance d'une « invitation » suffisamment explicite :

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigné du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: »

(C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

P. GOFFAUX définit les contours de cette obligation « d'entendre » comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure — et de ses motifs — que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

«Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier» (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition» (CE, 28.03.2006, n°157.044; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Votre Conseil a souligné que ces garanties assortissent le droit d'être entendu afin de le rendre effectif, dans deux arrêts récents, se référant à la doctrine de I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 du 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

Force est de constater que la partie défenderesse n'a pas assuré une mise en œuvre utile et effective du droit d'être entendu du requérant, en méconnaissant les garanties essentielles précitées.

En l'espèce, la partie requérante n'a nullement été mise en mesure de faire valoir son point de vue de manière utile et effective à propos des mesures que la partie défenderesse se proposait de prendre, soit un ordre de quitter le territoire sans délai et une interdiction d'entrée de 3 ans.

Si les normes dont la violation est dénoncée avaient été respectées, la partie requérante aurait notamment pu faire valoir plusieurs éléments, exposés ci-dessus, qui auraient influé sur la prise de décision.

Les éléments précités, dont l'administration aurait dû tenir compte (notamment en vertu des articles 74/11 et 74/13), auraient certainement influé sur le processus décisionnel et l'acte que l'administration se proposait de prendre. Les décisions auraient été différentes.

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie défenderesse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective (voy. notamment CE n° 230.293 du 24 février 2015) :

« Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59);

Considérant que l'article 42quater, § 1 , alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors «de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine»; qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par et

l'article 42quater, § 1 , alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980; que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; »

Ces principes sont parfaitement transposables en l'espèce dès lors qu'à l'instar de l'article 42quater, les articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15-12.1980 imposent à la partie défenderesse de « tenir compte » et de « mettre en balance » tous les éléments de l'espèce, et d'inviter l'étranger à faire valoir ses arguments quant à ce.

Le législateur belge n'a pas manqué de le rappeler lors des travaux parlementaires, en ces termes : "De richtlijn legt echter op dat men tôt een individueel onder oek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. ICamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Force est pourtant de constater que le requérant n'a nullement été invité à faire valoir ses arguments de manière utile et effective, en temps utile.

Si la partie défenderesse n'avait pas méconnu les droits de la partie requérante et les normes en cause la partie requérante aurait certainement pu mieux se défendre dans le cadre du processus décisionnel.

Le Conseil d'Etat a également rappelé que ces droits et garanties prévalaient préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

Les illégalités présentement dénoncées doivent entraîner l'annulation des décisions entreprises.

L'absence d'invitation à faire valoir sa position, l'absence de garanties, et le fait que la partie requérante aurait pu faire valoir certains éléments, qui sont « de nature » à « influencer » sur la décision, doit mener à l'annulation de la décision, sans que le Conseil du contentieux des étrangers ne puisse se prononcer sur

l'incidence précise qu'auraient pu avoir ces éléments (CCE n°166 091 du 20.04.2016). Cela découle notamment de la portée du contrôle opéré par le CCE, soit un contrôle de légalité, et de la séparation des fonctions administratives et judiciaires.

Deuxième branche

La partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie, car elle n'a pas cherché à réunir tous les éléments utiles, préalablement à la prise des décisions, pour statuer en toute connaissance de cause et fonder ses décisions sur une évaluation de tous les éléments pertinents, et particulièrement :

Le fait qu'il entretient une relation affective avec une ressortissante belge, Madame K. (...), et qu'ils ont entamé les démarches pour se marier, et entendent les poursuivre ;

Le fait qu'il entend régulariser sa situation de séjour en Belgique, et non se maintenir dans l'illégalité ;

Le fait qu'une seule condamnation, a fortiori telle que brièvement résumée dans la motivation, ne suffit pas à démontrer un « risque » pour l'ordre public suffisant pour fonder un ordre de quitter le territoire sans délai et une interdiction d'entrée de 8 ans (cf CJUE Ziebell (C-371/08), Z Zh (C-554/13) ;

Le fait que les faits pour lesquels il a été condamné s'inscrivaient dans un contexte très particulier (alcool, échanges de coups, ...), et qu'il a pris les dispositions qui s'imposent pour que cela ne se reproduise plus ;

Le fait qu'il peut présenter des garanties quant à l'absence de menace pour l'ordre public, tel le dépôt d'une caution, ou d'autres conditions telles celles mises par les juridictions d'instruction ;

La motivation des décisions ne fait donc nulle mention de ces éléments, pourtant importants, et est pas conséquent insuffisante et inadéquate.

Troisième branche

La partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause, et notamment les éléments ayant trait à la vie familiale du requérant, comme l'imposent pourtant les articles 74/11 et 74/13:

- Le fait qu'il entretient une relation affective avec une ressortissante belge, Madame K. (...), et qu'ils ont entamé les démarches pour se marier, et entendent les poursuivre ;

Le fait qu'il entend régulariser sa situation de séjour en Belgique, et non se maintenir dans l'illégalité ;

- Le fait qu'une seule condamnation, a fortiori telle que brièvement résumée dans la motivation, ne suffit pas à démontrer un « risque » pour 1 ordre public suffisant pour fonder un ordre de quitter le territoire sans délai et une interdiction d'entrée de 8 ans (cf CJUE Ziebell (C-371/08), Z Zh (C-554/13) ;

- Le fait que les faits pour lesquels il a été condamné s'inscrivaient dans un contexte très particulier (alcool, échanges de coups, ...), et qu'il a pris les dispositions qui s'imposent pour que cela ne se reproduise plus ;

Le fait qu'il peut présenter des garanties quant à l'absence de menace pour 1 ordre public, tel le dépôt d'une caution, ou d'autres conditions telles celles mises par les juridictions d'instruction ;

Les articles 74/11 et 74/12, pris seuls et conjointement aux obligations de motivation et de minutie, sont donc manifestement méconnues.

Quatrième branche

Force est de constater que les décisions entreprises sont affectées des défauts de motivation suivants, et sont par conséquent illégales :

Quant au prétendu « danger pour l'ordre public » : les décisions querellees renvoient uniquement à une condamnation. Ce n'est que dans des cas très exceptionnels qu'une seule condamnation peut suffire à attester d'un danger pour le futur (CJUE 27 octobre 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29), et de telles circonstances exceptionnelles ne sont pas rencontrées en l'espèce.

La Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un Etat tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale mais nécessite une appréciation au cas par cas.

Dans l'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte, pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 (nous soulignons) :

« 50 Partant, il y a Heu de considérer qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré

comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

La prétendue dangerosité n'est pas valablement motivée, ni démontrée.

Cinquième branche

L'interdiction d'entrée étant essentiellement fondée sur l'ordre de quitter le territoire, les illégalités qui affectent celui-ci affectent également la légalité de l'interdiction d'entrée.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire, de même que sa disparition de l'ordonnancement juridique, rendraient l'interdiction d'entrée caduque et donc non valablement motivée, et illégale.”

3.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar niet in de mogelijkheid gesteld heeft om op nuttige wijze haar argumenten te laten kennen. Zij stelt onder meer dat zij niet gehoord is geweest en dat haar evenmin een formulier, waarvan sprake in de bestreden beslissingen, werd overgemaakt, dat zij niet werd uitgenodigd om haar argumenten te laten kennen ten aanzien van de bestreden beslissingen. Indien dit wel het geval was geweest, zo meent de verzoekende partij, had zij andere elementen kunnen aanbrengen die een invloed hadden kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissingen, dat het meer bepaald gaat om elementen die de verwerende partij in rekening moet nemen, zoals het feit dat zij een affectieve relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, mevrouw K., en dat zij stappen hebben ondernomen om te huwen en deze wensen voort te zetten. Zij wijst erop dat het in het kader van de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht aan de verwerende partij toekomt om haar uit te nodigen, minstens in de mogelijkheid te stellen, haar argumenten kenbaar te maken ten aanzien van de beslissingen die de verwerende partij beoogt te nemen. Zij betoogt dat de verwerende partij nagelaten heeft om op nuttige wijze haar te horen, dat zij geenszins in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt op nuttige wijze kenbaar te maken. Zij wijst erop dat de elementen die zij opsomt in rekening moeten worden gebracht door de verwerende partij op grond van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en een invloed zouden hebben gehad op het nemen van de bestreden beslissingen. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij verschillende stavingstukken waaronder een getuigenis van haar verloofde, een kopie van de identiteitskaart van haar verloofde, een attest van woonst van haar verloofde alsook informatiedocumenten van de gemeente Anderlecht.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals overigens neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Dat recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De eerste bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

In dit verband dient wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13), waarnaar de verzoekende partij ook verwijst, legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08,

EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe '*audi alteram partem*', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.5. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, welke bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Deze bepaling kan echter maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.6. Betreffende de hoorplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij wordt in het bestreden bevel gemotiveerd wat volgt:

“Ingevolge zijn vrijheidsberoving werd betrokkene bovendien in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de betrokkene heeft er voor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een vriendin. Het begrip ‘familie- of gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art. 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar vriendin als niet aangetoond beschouwt, daar een vreemdeling in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België en niet blijkt dat de verzoekende partij dit heeft gedaan. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij met voormelde motieven voorbijgaat aan het feit dat de eerste bestreden beslissing geen gevolg is van een door de verzoekende partij ingediende aanvraag. Echter is het wel zo dat een vreemdeling die de kans kreeg haar standpunt uiteen te zetten voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, van deze gelegenheid gebruik dient te maken om, zoals wordt gemotiveerd in het bestreden bevel, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij deze gelegenheid werd geboden daar zij in het bezit werd gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document niet in het bezit is van de administratie, dat de verzoekende partij er aldus voor gekozen heeft om geen gebruik te maken van haar recht om gehoord te worden.

De verzoekende partij betwist dat zij gehoord is geweest alsook dat haar een formulier, waarvan sprake in de bestreden beslissingen, werd overgemaakt.

Gelet op het feit dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM motiveert dat het bestaan van het vormen van een feitelijk gezin niet werd aangetoond, is de vraag of de verzoekende partij al dan niet gehoord werd niet zonder enige relevantie. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift enkele stukken bijbrengt ter staving van een gezinsleven, zodat zij ook verduidelijkt welke informatie zij had kunnen verschaffen aan de diensten van de verwerende partij. Gelet op de motieven dat het bestaan van een feitelijk gezin niet werd aangetoond, kan niet gesteld worden dat het voorleggen van de informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt niet van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens haar getroffen bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus dient te worden nagegaan of het motief in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht maar het ingevulde document niet in het bezit is van de administratie, dat de verzoekende partij er aldus voor gekozen heeft om geen gebruik te maken van haar recht om gehoord te worden, correct is.

3.7. Artikel 39/72, § 1 samen gelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 24 juni 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de eerste bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

3.8. Betreffende de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in dit bestreden inreisverbod wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 03/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Bij een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dient aldus het ermee gepaarde gaande inreisverbod ook te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER